

γκαμήλα

γκαμήλα, η, ουσ. [<αρχ. κάμηλος <σημιτ. gamal], η καμήλα· βλ. και λ. καμήλα·

- αν δε γονάτιζε η γκαμήλα, δεν την εφορτώνανε, πολλές φορές εμείς οι ίδιοι φταίμε για αυτά που παθαίνουμε: «συνεργάστηκες μαζί του και την πάτησες, σαν να μην ήξερες πως ήταν απατεώνας, αλλά αν δε γονάτιζε η γκαμήλα, δεν την εφορτώνανε»·

- η γκαμήλα, αν θέλει γομαράγκαθα, ας μακρύνει το λαιμό της, όταν θέλει κάποιος να αποκτήσει ή να πετύχει κάτι, πρέπει να ενεργοποιηθεί ο ίδιος και να μην περιμένει από τους άλλους: «αν θέλεις αυτοκίνητο, δούλεψε για να τ' αγοράσεις, εγώ θα στ' αγοράσω; Η γκαμήλα αν θέλει γομαράγκαθα, ας μακρύνει το λαιμό της, έτσι δεν είναι;»·

- η γκαμήλα δε βλέπει τη δική της καμπούρα, βλέπει της αντικρινής της, οι άνθρωποι δε βλέπουν τα δικά τους ελαττώματα και συνήθως σχολιάζουν τα ελαττώματα των άλλων: «δε βλέπεις τα χάλια σου, που θα σχολιάσεις τη συμπεριφορά μου; Αλλά συνήθως έτσι γίνεται. Η γκαμήλα δε βλέπει τη δική της καμπούρα, βλέπει της αντικρινής της»·

- η γκαμήλα δεν κουτσαίνει απ' τ' αφτί, λέγεται για τους ισχυρούς οικονομικά, που δεν ενοχλούνται από τις τυχόν ασήμαντες ζημιές που μπορεί να πάθουν: «έχασε μερικά λεφτά σε μια δουλειά, αλλά δεν τον νοιάζει αυτόν το βιομήχανο, γιατί η γκαμήλα δεν κουτσαίνει απ' τ' αφτί»·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας